

Τὸ ποίημα, οὗ μετάφρασιν πέμπω ὑμῖν, ἐστὶ λέγει ὁ Mac-Pherson, τὸ μόνον μέχρι ἡμῶν περισωθὲν ἀπόσπασμα ἐκτεταμένου ποιήματος, οὗ ἐπεισόδιον ἦν περιέχει δὲ τὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς καὶ υἱοῦ τοῦ Φιργγάλου, τοῦ Ῥύνου, φονευθέντος κατὰ τὸν ἐν Ἰρλανδίᾳ πρὸς τὸν Σουαραρὸν πόλεμον, θρηνον τῆς Μιμβάνης, ἣ παρίσταται βλέπουσ' ἀφ' ὑψηλοῦ βράχου προσοριζόμενον τὸν στόλον τοῦ Φιργγάλου.

Δεῖξασθε τὴν διαθεβαίωσιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου
Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1888.

Πάντοτε πρόθυμος

Περικλῆς Μελέαγρος Ἀθανασίου

ΟΣΙΑΝΟΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΒΑΝΗΣ

Κύπτ' ἡ Μιμβάνη μ' ὀφθαλμοὺς δακρῶν πεπλησμένους,
λυσικόμος, τὸν ἀχανῆ ἔχουσα κάτω πόντον,
ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Μορβέν, καὶ ἐπανερχομένους
τοὺς νέους βλέπει μαχητὰς ἡμῶν, οὓς ἀστραπτόντων
καλύπτει ὄπλων ὀπλισμὸς βαρύς· καὶ « ἴ Ποῦ ὁ Ῥῦνος·
ποῦ εἶναι ; » κράζει γοερῶς· « ποῦ ὁ παμφίλιτατός μου ; »
Νεύοντ' αὐτῶν τὰ βλέμματα χαμαί, ὅτι ἐκεῖνος,
μετ' ἄλλους λέγουσιν αὐτῇ, ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου·
εἰς νέφη ὅτι ὡς σκιά ἀπέπτῃ· καί, ζεφύρου
ὀπτόταν πνέη ἐλαφρὰ πνοή ἐπὶ τῶν λόφων,
ἀκούουσι τοῦ ἀσθενοῦς τοῦ ἥρωος ψιθύρου.
Κ' ἐκείνη « Πῶς ! ὁ τοῦ Φιργγάλ υἱὸς εἰς τάφου ζόφου
καλύπτεται· πῶς ! τεθνεὼς ἔχει ἐκεῖνος πέση
ἐπάνω εἰς τὰ πράσινα πεδία τοῦ Ἰλλίνου·
αὐτὸν ἡ κατορθώσασα χεὶρ νὰ καταπαλαίσῃ
ἦν ὄντως κραταιά ! Κ' ἐμέ, φεῦ, ἔρημον ἐκείνου
καὶ μόνην μ' ἐγκατέλιπεν· οὐχί, πολὺν ἀκόμη,
ὦ, δὲν θὰ μείνω ἔρημος καὶ ὄλωσ μόνη χρόνον·
ὦ ἄνεμοι ὑμεῖς, ὑφ' ὧν ἡ μέλαινά μου κόμη
ἀναστατοῦτ', ἐπὶ πολὺ δὲν θὰ ἐνῶ τὸν στόνον
τοῦ στήθους μου τοῖς συριγμοῖς τοῖς ὑμετέροις πλέον·
ποθῶ νὰ συγκατακλιθῶ τοῦ Ῥύνου μου πλησίον,
ὑπὸ τὸ μνήμα, ὃ αὐτὸν καλύπτει τὸν γενναῖον.—
Δὲν θὰ σὲ ἶδω, φίλτατε, ἐκ τῶν κυνηγεσιῶν
ἐπανιόντα τοῦ λοιποῦ, ἀκμῆς καὶ κάλλους πλήρη·
νῦν τῆς νυκτὸς τὸ ἔρεθος σὲ περιβάλλει, Ῥῦνε,
καὶ ἡ σιγὴ συγκατοικεῖ τῷ φίλῳ μου μνηστῆρι.
ἴ Ποῦ δὲ οἱ κύνες σου εἰσὶν οἱ σοὶ πιστοί· ποῦ εἶναι
ἡ ἀδιάτρητος ἀσπίς, τὸ τόξον σου, ἡ σπάθη
ἡ λάμπουσα ὡς ἀστραπή, ἡ λόγχ' ἡ ἄλεθρία
εἰς τοὺς ἐχθρούς ; Φεῦ, εἰς τῆς σῆς νηὸς εἰσι τὰ βάθη

καθημαγμένα ἅπαντα· ἀλλ' ἐν τῇ κατοικίᾳ
 τῇ σκοτεινῇ σου διατί δὲν ἔθρακαν παρά σοι
 τὰ ὄπλα σου ! — Οἴμ', ἡ ἠώς νὰ σ' εἶπῃ δὲν θὰ σ' ἴδῃ :
 « Ἐγέρθητι· ἡ ἔλαφος ἔχ' ἤδη εἰς τὰ δάση
 ἐξαναστῆ, κ' οἱ κυνηγοὶ ἐξῆλθον πάντες ἤδη » .
 Μή, ῥοδοδάκτυλος ἠώς, προβῆς· μή· δὲν θ' ἀκούσῃ,
 κοιμώμενος, τῆς σῆς φωνῆς. — Τὸ σκότος εἰς τὸν τάφον,
 ὦ Ῥῥοι, περιβάλλει σε, καὶ σκιρτωσῶν πατοῦσι
 ἐπὶ τοῦ τύμβου σου αὐτοῦ οἱ πόδες τῶν ἐλάφων.
 Πλὴν, ὅπου ἀναπαύεσαι, ἐκεῖ ἄνευ θορύβων
 θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κλίνην σου ἡσύχως θὰ εἰσφρήσω.
 Κ' αἱ σύντροφοί μου ἄδουσαι εἰς τοῦ ποδὸς τὸν στίβον
 θάκολουθήσωσιν ἐμοῦ· οὐδὲν πλὴν θὰ νοήσω
 καὶ δὲν θ' ἀκούω τῶσμάτα ! Ἄλλ' ὅμως μὴ θρηνεῖτε
 ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει μου, ὦ φίλαι μου. Ταχέως
 θ' ἀναπαυθῶ εἰς τῶν νεκρῶν τὴν κλίνην, ἔνθα κεῖται
 ὁ φίλτατος ἐμοὶ μνηστήρ, ὁ Ῥῥοιὸς ὁ ὠραῖος.

Μετάφρασις ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

Λύπη ποτὲ δὲν ἔχω 'ς τὴ καρδιά μου
 Μὰ οὔτε χαρὰ δὲν ξέρω τί σημαίνει,
 Γιατί μὲ λύπη ἢ χαρὰ ἐνωμένη,
 Πάντοτε ζῆ 'ς τὰ ψεύτικα ὄνειρά μου.

Ῥόδα κι' ἀγάθια θωρῶ δλόγυρά μου
 Γιὰ μὲ ὁ κόσμος ὅλος νὰ βασταίνη,
 Ἡ εὐτυχιά μου εἶν' ἀκρυλουσμένη,
 Μὰ ἔχει λίγο φῶς κι' ἡ σκοτεινιά μου.

Ἔτσι κι' ὅλη ἡ χαρὰ 'ς τὴ γέννησί μας
 Ἄμέσως εἰς τὰ δάκρυα μας ἐβάφη
 Ὅμως μὲ κλάψαις κι' ἡ στερνὴ πνοή μας

Γαλήνη θὰ μᾶς δώσ' ἴσως τὸ μνῆμα,
 Ῥόδο ποτὲ δὲν εἶν' χωρὶς ἀγάθι,
 « Ὅστε χαρὰ χωρὶς τὴ λύπη. Κρῖμα ! »

Ζάκυνθος 1893

* * *